

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.356/2014/8.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Dr. Hadnagy József ügyvéd által képviselt felperesnek az 1000. sz. Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű alperes ellen, konszernjogi felelősség megállapítása iránt a Fővárosi Törvényszéken 22.G.41.858/2010. számon indult perében, a Fővárosi Ítéltábla 21.Pf.20.386/2014/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 127.000 (egyszázhuszonhétezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 400.000 (négy százezer) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek között több peres eljárás volt folyamatban. A közöttük fennálló jogvita a **K.** Kft. és az **A.** Kft. (továbbiakban: volt I. r. alperes) között létrejött kölcsönszerződésből eredő vissza nem fizetett tartozáson alapul.

A **K.** Kft. a volt I. r. alperes részére - az 1999. november 11-én kötött szerződés alapján - 80 millió Ft kölcsönt nyújtott 2000. szeptember 30-i visszafizetési határidővel. A volt I. r. alperes arról tájékoztatta a **K.** Kft.-t, hogy a tőle kapott kölcsönből a ... szám alatti ingatlant vásárolja meg.

A volt I. r. alperes és a II. r. alperes 1999. november 11-én kölcsönszerződést kötöttek, mely szerint a volt I. r. alperes a **K. Kft.** által nyújtott hitel alapján vállalta a II. r. alperes részére, két részletben, 65 M Ft összegű kölcsön nyújtását. Ebből az II. r. alperes a fia, **Sz.Gy.** részére vásárolta meg a ... szám alatti ingatlant, melyre a II. r. alperes és a felesége haszonélvezeti jogát bejegyezték.

A **K. Kft.** 2000. október 20-án pert indított jelen eljárás I. r. alperesével és társaival szemben - egyebek mellett - az I. r. alperessel kötött szerződés érvénytelenségének megállapítása, valamint a jelen per I-II. r. alperesei közötti kölcsönszerződés és az ingatlan adásvételi szerződés vele szembeni hatálytalanságának megállapítása iránt. A per folyamán a **K. Kft.**-t hivatalból törölték a cégnyilvántartásból 2003. január 29. napjával, de ezt megelőzően a **K. Kft.** a perben érvényesített igényét a felperesre engedményezte.

A Fővárosi Bíróság 22.G.40.989/2003/83. számú jogerős részítéletében kötelezte a volt I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek, mint a **K. Kft.** jogutódjának, 82.218.418 forintot és ennek kamatait.

A kereset többi része tekintetében megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság 22.G.41.476/2007/17. számú - a fennmaradt kereseti kérelmeket elutasító - ítéletének felülbírálata során a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.722/2008/10. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette, azt részben megváltoztatta és megállapította, hogy a volt I. r. alperes és a II. r. alperes között létrejött kölcsönszerződés, valamint a II. r. alperes és családtagjai között létrejött ajándékozási szerződés, továbbá a ... szám alatti ingatlanra 2000. január 4-én megkötött adásvételi szerződés a felperessel szemben hatálytalan. Ebből következően a per alpereseit annak tűrésére kötelezte, hogy az ingatlanból bírósági végrehajtás útján kielégítse a felperesnek a volt I. r. alperessel szemben fennálló, a 22.G.40.989/2003/83. számú jogerős részítéletben megállapított követelését.

A per során a Fővárosi Bíróság 2001. december 9-én zárlatot rendelt el az ingatlanra, majd 2003. január 10-én pénzkövetelés biztosítását rendelte el a volt I. r. alperes vagyontárgyaira. Az önálló bírósági végrehajtó a pénzkövetelés biztosítására vonatkozó intézkedést csak 2005. május 20-án foganatosította. A bírósági végrehajtóval szemben folyamatban volt perben hozott 22.G.41.650/2008/10. számú ítélet szerint a végrehajtó jogellenes magatartása következtében a volt I. r. alperes számláiról a II. r. alperes (és fia) az adott időszakban 45.783.695 Ft-ot felvett, illetve átutalt.

A végrehajtási eljárásban a végrehajtó 2005. augusztus 11-én lefoglalta a volt I. r. alperesnek a II. r. alperessel szemben fennálló 65.000.000 Ft tőke és járulékai iránti követelését. A végrehajtó ennek során a II. r. alperest nyilatkozattételre hívta fel, a II. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy a volt I. r. alperesnek a vele szemben fennálló, lefoglalt követelését nem ismeri el.

A II. r. alperes egy kívülálló magánszeméllyel 2003. január 31-én megalapította az I. Kft.-t, melynek 2004. május 4-től a II. r. alperes házastársa és a fia is tagja volt.

A MABISZ által 2003. március 4-én kiállított és 2004. szeptember 7-én meghosszabbított tanúsítvány szerint az I. megjelölésű, GPS alapú helymeghatározó és járműkövető vagyonvédelmi felügyeleti rendszer magyarországi forgalmazója az I. Kft., gyártója az A. Kft., míg a 2005. szeptember 5-i meghosszabbítás szerint mind a forgalmazó, mind pedig a gyártó az I. Kft. volt.

A fenti helymeghatározó rendszer részét képező központi egység gyártását 2002-2005. szeptembere között a volt I. r. alperes megrendelésére, 2006 júniusától az I. Kft. megrendelése alapján végezték.

Az I. Kft. nettó bevétele 2003-ban 2.222.000 Ft, 2004-ben 23.505.000 Ft, 2005-ben 92.194.000 Ft, 2006-ban 69.533.000 Ft, 2007-ben 96.542.000 Ft volt.

Az I. r. alperes 2003-ban 23.092.000 Ft, 2004-ben 90.031.000 Ft, 2005-ben 27.527.000 Ft nettó árbevételt ért el.

2006. június 30-án a volt I. r. alperes a felszámolásának elrendelése iránti kérelmet nyújtott be a Fővárosi Bírósághoz. A felszámolási eljárás 4.Fpk.01-06-004007 számon volt folyamatban, felszámolóként az Á. Zrt. került kijelölésre, a felszámolás kezdő időpontja 2006. augusztus 28. volt. A felperes hitelezői igényét a felszámolási eljárásban bejelentette.

A felperes - egyebek mellett - a keresetében kérte a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (1997. évi Gt.) 296. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását, hogy a II. r. alperes teljes és korlátlan felelősséggel tartozik a volt I. r. alperesnek a felperessel szemben fennálló 82.218.418 Ft és járulékai tartozásáért, és kérte ennek, valamint járulékainak a megfizetésére kötelezni a II. r. alperest.

Arra hivatkozott, hogy a II. r. alperes - mint a volt I. r. alperes többségi irányítást biztosító befolyással rendelkező tagja - magatartása következtében a volt I. r. alperes tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, amelynek következtében az utóbb felszámolás alá került volt I. r. alperes vagyona a hitelezők követelésének kielégítésére nem nyújtott fedezetet.

A tartósan hátrányos üzletpolitika megvalósítását az alábbiakban jelölte meg:

A volt I. r. alperes tulajdonosai - köztük a többségi irányítást biztosító befolyással rendelkező II. r. alperes - 2003 januárjában létrehozták az **I.** Kft.-t, amely cég megalapításával az volt a céljuk, hogy a volt I. r. alperes vagyonát átmentsék az új társaságba, s ezzel megghiúsítsák a felperes követelésének kielégítését.

A biztosítási intézkedés elrendelését követően a volt I. r. alperes bankszámláiról összesen 205.245.201 Ft került felvételre vagy kiutalásra, melyből 50.312.019 Ft a II. r. alperes részére került kifizetésre.

A volt I. r. alperes a **K.** Kft. által a részére nyújtott kölcsönből nem a saját nevére, hanem a II. r. alperes gyermekének vásárolta meg az ingatlant.

A II. r. alperes a volt I. r. alperestől felvett 65.000.000 Ft kölcsönt nem fizette vissza, a követelés lefoglalását követően pedig a végrehajtó felhívására akként nyilatkozott, hogy a követelést nem ismeri el.

A volt I. r. alperes felszámolását a tulajdonosai kezdeményezték annak érdekében, hogy a társasággal szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárások megszüntetésre kerüljenek.

A II. r. alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdésében meghatározott rendelkezés alkalmazásának feltételei vele szemben nem állnak fenn. A felperes által megjelölt magatartások alapján a hátrányos üzletpolitika folytatása nem állapítható meg, mivel a társaság irányítását gazdaságilag indokolt, racionális döntések mentén végezte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, s kötelezte a felperest, hogy a II. r. alperesnek 635.000 Ft másodfokú perköltséget, míg az államnak 2.500.000 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket fizessen meg.

Úgy ítélte meg, a felperes az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelme kapcsán helyesen állította, hogy a három feltétel közül az uralkodó tag legalább többségi irányítást biztosító befolyása, illetve a vagyoncsökkenés megállapítható volt. Nem bizonyította ugyanakkor a felperes, hogy a II. r. alperes többségi irányítást biztosító befolyása következtében - azzal összefüggésben - az ellenőrzött társaság tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, és emiatt nem nyújtott fedezetet az ellenőrzött társaság vagyona a hitelezők kielégítésére. A felperes tehát nem bizonyította az okozati összefüggést az uralkodó tag magatartása és a vagyoncsökkenés között.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdése szerinti esetben - miután a többségi befolyással rendelkező tag mellett más tagok is részt vesznek az ellenőrzött

társaság üzletpolitikájának kialakításában - az ellenőrzött társaság üzletpolitikája nem azonosítható a többségi irányítást biztosító tag üzletpolitikájával. Emiatt vizsgálni kell, hogy a hátrányos üzletpolitikát kizárólag a többségi irányítást biztosító befolyással rendelkező tag magatartása okozta-e.

Álláspontja szerint a II. r. alperes által alapított másik társaság és annak felvirágoztatása nem minősül a volt I. r. alperes vonatkozásában tartósan hátrányos üzletpolitikának. Ezt az árbevételek alakulása és a szükséges működési feltételek megteremtésének az indokoltsága alátámasztotta. A II. r. alperes kellően indokolt magyarázatot adott arra, hogy miért kellett az új társaságot létrehozni. Azt állította, hogy gazdaságilag volt célszerű a másik cég megalakítása ahhoz, hogy a terméket minél szélesebb körben el tudják adni.

A volt I. r. alperes bankszámláiról felvett pénzüsszegekkel összefüggésben a 22.G.41.476/2007/17. sz. ítélet 14. oldalán megállapított tényállással összhangban azt állapította meg, hogy a pénzfelvétel nem volt jogellenes. A felperesnek ezért igazolnia kellett volna jelen perben, hogy a II. r. alperes nem az ellenőrzött társaság érdekeinek megfelelően használta fel az általa felvett pénzt, amit azonban a felperes nem bizonyított. Alaptalannak találta a felperesnek azt az álláspontját, hogy a bizonyítási teher megfordult, mert a biztosítási intézkedés folyamán elrendelt zárlatot a végrehajtó feloldotta. Ha a végrehajtó így tett, akkor a II. r. alperesnek joga volt a pénzüsszegeket felvenni és azt a társaság működésére fordítani. Ezzel ellentétes tényállást a felperes nem bizonyított.

A hátrányos üzletpolitika folytatását mindig az ellenőrzött társaság pozíciójából kell megítélni (LB. Pfv.X.22.341/2003/8). Nem minősül tartósan hátrányos üzletpolitikának az, ha a cégnek a bankszámláiról felvett pénzét a működtetésével kapcsolatos kiadásokra fordítják. Önmagában az a tény, hogy a felvett pénzből nem a felperes jogelődje felé fennálló tartozást fizették meg, nem elegendő a II. r. alperes felelőssége megállapításához.

A cég vagyonából történt magánjellegű ingatlanvásárlás tekintetében a II. r. alperes konszernjogi felelősségének megállapításához nem találta megállapíthatónak annak a törvényi feltételnek a megvalósulását, amely szerint a II. r. alperes magatartása vagyoncsökkenést kell, hogy eredményezzen az ellenőrzött társaságnál. A megállapított tényállás szerint ugyanis az ingatlan nem az ellenőrzött társaság pénzeszközéből, hanem a társaság által a II. r. alperesnek kölcsönadott 65.000.000 Ft-ból került megvásárlásra, amit az ellenőrzött társaság a könyveiben követelésként nyilvántartott és az a vagyona részét képezte.

A 65.000.000 Ft tartozás megfizetésének a II. r. alperes által történt elmulasztását pedig azért nem találta figyelembe vehetőnek, mert e magatartás nem az ellenőrzött társaság magatartása, hanem uralkodó tag tevékenysége (mulasztása) volt. A következetes

bírószági gyakorlat szerint pedig a hátrányos üzletpolitika folytatását az ellenőrzött társaság szempontjából kell vizsgálni, amelynek során az igényérvényesítés elmaradása hátrányos üzletpolitika folytatásaként nem értékelhető (LB. Gfv.X.30.255/2007/4.).

A szabadalom **I.** Kft.-nek történő ingyenes átengedése tekintetében a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, a felperes nem igazolta, hogy 2005 őszétől az **I.** Kft. magával az ellenőrzött társasággal kötött szerződés alapján végezte volna a korábban a volt **I.** r. alperes által ellátott tevékenységet. A **II.** r. alperes úgy nyilatkozott, hogy ő engedélyezte a gyártást az **I.** Kft.-nek. Tény, hogy átengedésre került a termékek forgalmazása és gyártása, azt azonban nem lehetett megállapítani, hogy az átengedés az uralkodó tag ráhatására történt volna. Az átengedésre azért kerülhetett sor, mert a volt **I.** r. alperes az ellene indított végrehajtási eljárás miatt nem tudta a korábbi tevékenységét folytatni. Ez egy konkrét döntés volt, amelynek megtörténte önmagában nem elegendő a tartósan hátrányos üzletpolitika folytatása, mint tényállási elem megvalósulásának megállapításához, mert az huzamosabb tevékenység folytatását feltételezi (LB. Gfv.X.30.255/2007/4.).

A jogerős ítéletben a felszámolás kezdeményezésével kapcsolatban azt az álláspontot fejtette ki, hogy ha egy cég nem tudja kifizetni a tartozását, akkor tanúsít jogkövető magatartást, ha a veszteséges működését befejezi és megpróbálja a céget kivezetni a gazdasági életből. Hangsúlyozta, hogy az uralkodó tag akkor tartozik konszernjogi felelősséggel, ha saját érdekeit az uralt cég érdekei elé helyezve, előnyök szerzése végett szándékosan kényszeríti az uralt céget annak érdekeivel ellentétes, hátrányos üzletpolitika folytatására, vagy súlyos gondatlanságból nem számol azzal, hogy a cégre erőltetett üzletpolitika csak számára előnyös, az a cég számára kifejezetten hátrányos (LB.Gfv.IX.30.348/2009/4). Nem találta a felperes részéről bizonyítotttnak, hogy kifejezetten az uralkodó tag (**II.** r. alperes) nyomására került sor a volt **I.** r. alperes elleni felszámolási eljárás kezdeményezésére. Kifejtette, hogy nem alapozhat meg konszernjogi felelősséget az a racionális tulajdonosi döntés, amellyel az uralkodó tag meg kívánja szüntetni a veszteséges cég további működését (EBH2005.1228).

A felperes módosított felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a **II.** r. alperes konszernjogi felelősségének megállapítását, valamint 4.000.000 Ft tőke és kamatai, továbbá a perköltség megfizetésére kötelezését.

Amennyiben a Kúria a felülvizsgálati kérelmének nem adna helyt, abban az esetben kérte a perköltség összegének jelentős mérséklését. E kérelmét azzal indokolta, hogy a nagy összegű

perköltség megfizetése méltánytalan a felperessel szemben, mert a volt I. r. alperes felszámolásából egyetlen fillért sem kapott.

Állította, hogy a jogerős ítélet sérti az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdését.

A tartósan hátrányos üzletpolitika fogalma vonatkozásában hivatkozott a 3/2013. számú polgári elvi határozatra, melyből azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben az uralkodó tag üzletpolitikájának nem volt célja az ellenőrzött gazdasági társaság gazdasági helyzetének javítása, akkor konszernjogi felelőssége megállapítható.

Álláspontja szerint a bizonyítási teher a fenti kérdésben megfordul. A II. r. alperes ilyen esetben akkor mentesül a konszernjogi felelősség megállapítása alól, ha bizonyítja, hogy üzletpolitikájának célja a gazdasági helyzet javítása volt. A II. r. alperes ezt nem bizonyította, erre vonatkozóan nem tett bizonyítási indítványt. A felperes ugyanakkor bizonyította, hogy a II. r. alperesnek nem volt célja az ellenőrzött társaság gazdasági helyzetének javítása, a hitelezők igénye kielégítési alapjának növelése.

Tévesnek állította a pénzfelvételek vonatkozásában a másodfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperesnek kellett volna bizonyítania, miszerint a II. r. alperes nem a volt I. r. alperes érdekeinek megfelelően használta fel a pénzeket.

Álláspontja szerint a Ptk. 203. § (2) bekezdésében foglalt vélelmet a jelen perben is alkalmazni kell, jóllehet a felperes nem a fedezetelvonó szerződések hatálytalanságának megállapítását kérte. A fedezetelvonó cselekmények azonban a felperes konszernjogi felelősség megállapítására irányuló kereseti kérelmének alapjául szolgáló üzletpolitika fogalmának részét képezik, így e fedezetelvonó cselekményekre vonatkozó törvényi vélelmeket a jelen polgári perben is alkalmazni kell. A Ptk. ugyanis nem tesz olyan megszorító értelmezést, amelyből az következne, hogy a rosszhiszeműség vélelme csak a hatálytalanság megállapítása iránt indított perekben állna fenn.

A II. r. alperes nem fizette vissza a volt I. r. alperesnek a kölcsönt, bizonyítottan a volt I. r. alperes bankszámláiról felvett 50.312.019 Ft készpénzt, amely nem került sem az ellenőrzött társasághoz, sem a hitelezőkhöz, ezért ezzel is csökkent az ellenőrzött társaság vagyona. A II. r. alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a felvett pénzösszeget a volt I. r. alperes céljaira használta fel.

Méltánytalan lenne, ha a felperesnek kellene azt bizonyítania, hogy a volt I. r. alperes vagyonából kivett összegeket mire költötte el a II. r. alperes, tekintettel arra, hogy az erről szóló dokumentumokat, adatokat a II. r. alperes rosszhiszeműen eltitkolta.

A felperes a tárgyalást megelőzően, 2015. április 10-én előterjesztett felülvizsgálati kérelem kiegészítésében, részletesen kifejtette, hogy a II. r. alperes az I. r. alperes bankszámláiról 2003. január 21-2005. május 27. között folyamatosan, folyótatólagosan 41.640.558 Ft-ot vont el, melyet a korábbi beadványaiban bizonyított, azonban a II. r. alperes nem igazolta, hogy ennek kivonására az I. r. alperes és a hitelezők érdekében került sor.

A II. r. alperes mögöttes tagi felelőssége is fennáll, mert tudatosan arra törekedett, hogy a hitelezői igények semmiképpen ne kerülhessenek kielégítésre.

Állította, hogy a fellebbezésében az 1997. évi Gt. 56.§ (3)-(4) bekezdése alapján felelősség megállapítása iránt előterjesztett kereseti kérelmét a másodfokú bíróság tévesen minősítette tiltott kereset előterjesztésének, ugyanis a kereset előterjesztésekor az I. r. alperes már törölve volt, ezért a jogerős ítélet sérti a Pp. 253. § (1) bekezdését, és iratellenes.

Felülvizsgálati kérelmét úgy tartotta fenn, hogy elsődlegesen kérte a II. r. alperes konszernjogi felelősségének megállapítását az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdés szerint és ennek alapján a II. r. alperes kötelezését 4.000.000 Ft tőke és kamatai megfizetésére. Másodlagosan kérte kötelezni a II. r. alperest, az 1997. évi Gt. 56. § (3)-(4) bekezdése alapján fennálló tagi felelősségére tekintettel, 4.000.000 Ft tőke és kamatai megfizetésére.

Harmadlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását az 1997. évi Gt. 56. § (3)-(4) bekezdése alapján előterjesztett keresete elbírálása tárgyában.

A II. r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján, s megállapította, hogy az a felperes által felhozott okokból nem jogszabálysértő.

A Kúria a felperesnek a felülvizsgálati kérelem kiegészítésében foglalt, az 1997. évi Gt. 56. § (3)-(4) bekezdésével kapcsolatos kérelmét érdemben nem vizsgálhatta, mert annak benyújtására a felülvizsgálati kérelem benyújtására rendelkezésre álló határidőt követően került sor.

A bíróság jogerős ítéletében a bizonyítékok értékelése alapján az 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek közül a tartósan hátrányos üzletpolitika fennállását nem találta megállapíthatónak, s a felperes felülvizsgálati kérelmében a bizonyítási teher telepítését és a bizonyítékok értékelését támadta.

A tartósan hátrányos üzletpolitika vonatkozásában a Kúria nem ért egyet a felperes által a 3/2013. számú polgári elvi határozatból levont következtetéssel. A hivatkozott határozatból ugyanis az következik, hogy ha az uralkodó tag célja kifejezetten az ellenőrzött társaság gazdasági helyzetének javítása volt, akkor fel sem merülhet konszernjogi felelőssége. A felülvizsgálati tanács álláspontja szerint ugyanígy nem állapítható meg az uralkodó tag felelőssége akkor sem, ha ugyan nem kívánta az ellenőrzött társaság helyzetének javítását, de nem volt tartósan hátrányos az üzletpolitikája az ellenőrzött társasággal szemben. Az uralkodó tag konszernjogi felelőssége csak akkor állapítható meg, ha szándékosan - vagy tudomásul véve annak az ellenőrzött társaságra hátrányos eredményét - tartósan az ellenőrzött társaság hátrányára folytatja tevékenységét.

E körben a jogszabály nem fordítja meg a bizonyítási terhet. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. Ennek értelmében tehát az alperesnek a védekezése körében azokat a tényeket kell bizonyítania, amelyekkel a felperes állítását, bizonyítékait meg kívánja cáfolni. A törvény eltérő rendelkezése hiányában a konszernjogi felelősség megállapításánál a Ptk. 203. § (2) bekezdésében foglalt vélelem nem alkalmazható, a felperes ezzel ellentétes álláspontja téves.

A pénzfelvételek vonatkozásában a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg - figyelemmel a felek között korábban folyamatban volt perben hozott ítéletben foglaltakra -, hogy maga a pénzfelvétel a II. r. alperes részéről nem volt jogellenes.

Nem vitásan a felhasználás tekintetében a felperesnek nem álltak rendelkezésére a pénz kifizetésére vonatkozó bizonylatok, azonban nem volt akadálya annak, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján indítványozza az I. r. alperes iratainak a becsatolását, ezzel bizonyítva azt az állítását, hogy a pénzt a II. r. alperes nem az ellenőrzött társaság érdekeinek megfelelően használta fel.

A Kúria megállapította a felülvizsgálati kérelem keretei között, hogy a másodfokú bíróság az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat nem okszerűtlenül mérlegelte, és ennek során nem sértette meg a logika szabályait sem.

A Kúria megállapítása szerint nem minősíthető eltúlzottnak a jogerős ítéletben megállapított perköltség összege sem. A jelen perben a felperes a II. r. alperes konszernjogi felelősségét kívánta megállapíttatni, és az eljáró bíróságok, a keresetben foglalt összeg alapján az általuk helyesen hivatkozott jogszabálynak megfelelően számították ki a perköltség mértékét. Az a tény, hogy a felperes a volt I. r. alperes felszámolási

eljárásában nem jutott kielégítéshez a felszámolási vagyomból, nem indokolja azt, hogy keresetének elutasítása esetén az ellenérdekű félnek fizetendő perköltség összege csökkentésre kerüljön. A fentiekből következően a jogerős ítélet a perköltség vonatkozásában sem jogszabálysértő.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a II. r. alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a II. r. alperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59. § (1) bekezdése és 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a felperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2015. április 14.

Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Vezekényi Ursula s.k. bíró